

Спустошення завжди проходить однаково, поки всі люди з вереском тікають від величезної чорної хмари хаосу, але це завжди недостатньо швидко. Їх піднімає у повітря, їхню шкіру живцем відриває від кісток, і вони відчують це, вони вибухають кров'ю наче розчавлені комарі; *о, Господи*.

Слоан схопилася на ноги, вона важко дихала. «*Тихо*», — сказала вона собі. В неї попідгиналися пальці на ногах; тут, у домі Темного, була холодна долівка, й він забрав її черевики. Вона мала знайти щось важке чи гостре — звісно ж, обидві речі були завеликою розкішшю; їй ніколи так не щастило.

Вона шарпала шухляди, знаходячи ложки, спатули. Жменю гумок. Кліпси. Чому він забрав її черевики? Чого масовий вбивця боявся дівчачих «*Dr. Martens*»?

— *Привіт, Слоан*, — прошепотів він їй на вухо, і вона здушила ридання. Шарпнула ще одну шухляду і знайшла кілька держаків: леза вставлені в пластиковий тримач для ножів. Вона вже діставала різницького ножа, аж почувала, яка позаду щось зарипіло.

Слон обернулася, її ступні прилипли до лінолеуму, і замахнулася ножем.

— А нехай тобі!

Мет зловив її за зап'ясток, і вони якусь мить дивилися одне на одного, крізь перехрещені руки, крізь того ножа.

Слоан зойкнула: до неї почала повертатися реальність. Вона була не в домі Темного, не в минулому, а в помешканні, де жила з Мет'ю Віксом.

— О, Господи.

Слоан розслабила долоню, й ніж упав на підлогу, брязкаючи і підстрибуючи між ногами. Мет поклав руки їй на плечі, його потиск був теплий.

— Ти тут? — запитав він.

Він уже питав це десятки разів. Їхній тренер, Берт, назвав її самотньою вовчицею і не часто дозволяв приєднуватися до решти під час тренувань чи місій.

— *Нехай вона робить все сама*, — сказав він Мету, коли стало зрозуміло, що Мет був їхнім лідером. — *Так ви отримуєте кращі результати.*

І Мет послухався, відвідаючи її лише за потреби.

Ти там? По телефону, пошепки, посеред ночі, чи просто в обличчя, коли вона задумувалася з приводу чогось. Спершу Слоан це запитання нервувало.

— *Звісно ж, я тут, де мені ще в біса бути?*

Але тепер це означало, що він розумів про неї те, чого вони ніколи не визнавали: вона не завжди могла сказати так.

— Так, — сказала вона.

— Гаразд. Стій тут, добре? Я принесу твої ліки.

Слоан сперлася на мармурову стільницю. Ніж лежав у неї біля ніг, але вона не насмілювалася до нього торкатися. Вона просто чекала, і дихала, й дивилася на сіру пляму, що нагадував їй діда, який стояв у профіль.

Мет повернувся з невеличкою жовтою пігулкою в одній руці і склянкою води з її нічного столика в другій. Вона

тремтячими руками взяла все те і швидко проковтнула пігулку, почувавши, як її охоплює спокій від бензодіазепіну. Вони з Інес якось напідпитку склали оду пігулкам, співаючи хвалу їхнім барвам і негайному впливу, адже ці ліки могли впоратися з речами, яким більше ніщо не могло зарадити.

Слоан поставила склянку з водою і сповзла на підлогу. Вона відчувала холод крізь свої піжамні штани — на них усюди були зображені коти з лазерними очима — але цього разу це заспокоювало. Мет у своїх боксерках сів біля холодильника.

— Послухай, — почала вона.

— Ти не повинна цього казати.

— Звісно, я майже тебе зарізала, але не варто просити вибачення.

В нього пом'якшав погляд. Він хвилювався.

— Я просто хочу, щоб ти була в нормі.

Він потягнувся до різницького ножа, що лежав долі біля її щиколотки. Він був великий, трохи менший від його передпліччя.

У неї пекло в очах. Вона заплющила їх.

— Мені справді шкода.

— Я знаю, що ти не хочеш зі мною про це розмовляти, — сказав Мет. — Але як щодо когось іншого?

— Наприклад?

— Може, лікарка Новак? Вона працює з ветеранами, пам'ятаєш? Ми разом влаштували лекцію в центрі утримання неповнолітніх.

— Я не вояк.

— Так, але вона розбирається в ПТСР.

Вона ніколи не потребувала офіційного діагнозу — вона точно мала ПТСР. Але було дивно чути, що Мет говорить про це так звичайно, наче це грип.

— Гаразд, — низзала плечима вона. — Я зателефоную їй зранку.

— Знаєш, всім потрібна терапія, — сказав він. — Після того, що ми всі зазнали. Тобто Інес.

— Інес зазнала, і вона продовжує розставляти у своїй квартирі пастки, наче живе в імітації «Один дома».

— Гаразд, вона — це поганий приклад.

Крізь вікна пробивалося світло від прожектора на пожежних сходах, воно було помаранчево-жовте на тлі темної шкіри Мета.

— Тобі вона ніколи не була потрібна, — мовила Слоан. Він звів брову.

— А куди, на твою думку, я постійно зникав упродовж року після смерті Темного?

— Ти казав нам, що ходиш до лікаря.

— До якого лікаря треба ходити щотижня упродовж місяців?

— Я не знаю! Я вирішила, щось було не так з... — Слоан невпевнено махнула на його проміжжя. — Ну знаєш. З твоїм добром чи щось таке.

— Давай все з'ясуємо, — всміхався він. — Ти думала, що в мене був якийсь неприємний стан, і треба було принаймні півроку ходити до лікаря... і ти *ніколи* мене про це не питала?

Вона стаумила посмішку.

— Здається, ти майже розчарувався у мені.

— Ні, ні. Я просто вражений.

Коли вони познайомилися, йому було тринадцять і був він довготелесий: тіло складалося з гострих кутів, і хтозна було, де воно починалося і закінчувалося, але в нього завжди була ця усмішка.

Вона вже з півдесятка разів у нього закохувалася, перш ніж це усвідомила, — коли він давав накази, перекрикуючи оглушливий вітер Спустошення, утримуючи їх при житті; коли він не лягав спати біля неї впродовж довгих нічних переїздів по країні, хоч решта спала; коли він телефонував своїй бабусі і в нього м'якшав голос. Він ніколи нікого не кидав.

Вона підігнула пальці на ногах.

— Знаєш, я раніше ходила. На терапію. Я ходила кілька місяців, коли нам було по шістнадцять.

— Справді? — Він трохи насупився. — Ти ніколи мені не казала.

Вона багато чого йому не розповідала, нікому не розповідала.

— Я не хотіла нікого турбувати, — сказала вона. — І досі не хочу, тож... просто не кажи про це решті, добре? Я не хочу побачити у тому клятому «Ескваері» заголовок «Рік Лейн вам так і казав».

— Авжеж, — Мет узяв її за руку і переплів їхні пальці. — Нам треба повернутися в ліжко. За кілька годин вже треба прокидатися, щоб іти на освячення монумента.

Слоан кивнула, але вони й далі сиділи на підлозі в кухні, аж почали діяти ліки і вона перестала трястися. Тоді Мет відклав ножа, допоміг їй підвестися, і вони обоє повернулися в ліжко.

ЦІЛКОМ ТАЄМНО

**АГЕНТСТВО З ВИВЧЕННЯ І ДОСЛІДЖЕННЯ
НАДПРИРОДНОГО**

4 жовтня 2019 року

Міс Слоан Ендрюз

[REDACTED]

[REDACTED]

Посилання: H-20XX-74545

Люба міс Ендрюз:

13 вересня 2019 року Управління координатора інформації та конфіденційності отримало ваш запит від 12 вересня 2019 року на здобуття інформації чи записів про «Проект дзвонар» згідно з Законом про свободу інформації (ЗСИ).

Велика частина необхідних вам записів залишається класифікованою. Та завдяки рокам вашої служби уряду Сполучених Штатів ми надали вам доступ до всіх матеріалів, окрім тих, що вимагають найвищого рівня доступу до секретності. Ми проглянули нашу базу попередньо опублікованих записів і знайшли недоступні документи, загалом на 120 сторінок, котрі на нашу думку відповідають вашому прохання. За ці документи не стягується оплата.

З повагою,

Мара Санчез

Координатор з інформації та конфіденційності

ЦІЛКОМ ТАЄМНО

Коли наступного ранку в Слоан задзвонив будильник, вона одразу ж випила ще одну пігулку бензо. Попереду ще день, і вона буде не зайва; того ранку вона буде присутня на освяченні Монументу десятиріччя — меморіалу, присвяченого полеглим під час атак Темного, — а ввечері піде на святкування десятої річниці миру, щоб відзначити роки після перемоги над ним.

Уряд міста Чикаго доручив спорудити монумент митцю на ім'я Геральд Фрай. Судячи з його портфоліо, він дуже надихався роботою мінімаліста Дональда Джада, бо монумент виявився металевою коробкою, оточеною смугою порожньої землі там, де біля річки бовваніє огидна вежа посеред Чикаго-Луп. Вона виглядала дрібною за контрастом з висотками навкруги і виблискувала на сонці, коли Слоанине авто під'їхало в день освячення.

Мет найняв водія, щоб їм не довелося паркуватися, й це виявилось хорошою ідеєю, бо та місцина аж кишіла людьми, натовп був настільки щільний, аж водію довелося тиснути на клаксон їхнього чорного «Лінкольна», щоб протиснутися. Навіть тоді більшість людей просто ігнорувала звук, поки не відчувала тепло від двигуна на задній частині колін.

Коли вони наблизилися, поліцай пропустив авто крізь бар'єр, і вони повільно поїхали порожньою частиною

дороги, щоб дістатися до монумента. Слоан відчула пульс позаду своїх очей, схожий на біль голови. Щойно Мет відчинить двері авта і вийде на світло, всі знатимуть, хто вони такі. Люди триматимуть телефони, щоб записувати відео. Вони простягатимуть поза межі бар'єрів фото, блокноти і руки, щоб ті підписали. Вони волатимуть ім'я Мета й Слоан, і ридатимуть і силкуватимуться прорватися вперед і розповідатимуть про те, кого і що вони втратили.

Слоан хотіла повернутися додому. Але натомість вона витерла долоні краєм своєї сукні, повільно вдихнула повітря і поклала свою руку Мету на плече. Машина повільно зупинилася. Мет відчинив двері.

Слоан вийшла за ним, і на неї навалився гамір. Мет обернувся до неї, широко усміхаючись, і сказав, просто їй на вухо: «Не забувай усміхатися».

Багато чоловіків казало Слоан усміхатися, але всі вони хотіли нею якось керувати. А ось Мет просто хотів її захистити. Його усмішка була зброєю проти ніжнішої та підступнішої форми расизму, тієї, що змушувала людей ходити за ним по магазинах одягу, аж вони усвідомлювали, хто він, або ж вирішували, що він виріс у біднішому районі, а не у верхньому Іст Сайді, чи страждали від нав'язливої ідеї, що світ врятували Слоан і Албі, наче Мет, Естер та Інес не мали до цього жодного стосунку. Вона полягала в тиші та нерішучості, в легковажних жартах і мимренні.

Існували й жорсткіші, більш насильницькі форми расизму, але поти них усмішка не діяла.

Він підійшов до натовпу за бар'єром багато з тих людей тримали його фото, журнальні статті, книжки. Він дістав з кишені чорного маркера і підписав кожну з них

своїм швидким «МВ», одна літера була інверсією іншої. Слоан спостерігала за ним здалеку, на мить відволікшись від хаосу. Він нахилився ближче для фото з рудою жінкою середнього віку, яка не знала, як обходитися зі своїм телефоном; він взяв його в неї, щоб показати, як увімкнути фронтальну камеру. Куди б він не йшов, люди давали йому частки себе, інколи у формі вдячності, інколи завдяки історіям про людей, яких вони втратили через Темного. Він усе це приймав.

За кілька хвилин Слоан підійшла до нього і поклала руку на плече.

— Мете, мені шкода, але нам треба йти.

Люди, звісно, й до неї тягнулися, розмахуючи примірниками статті з «Трілбі», де її обличчя займало один бік журналу, а пика сексистського засранця Ріка Лейна інший. Дехто з них вигукував її ім'я, а вона, як завжди, їх ігнорувала. Мет використовував як зброю щедрість, доброту і соціальну прихильність. А Слоан використовувала відстороненість, високий зріст і безжально монотонний вплив.

Мет поглянув у кінець черги, на групу чорношкірих підлітків у шкільній формі. Одна з дівчат мала волосся зібране в невеличкі косички з намистинами на кінцях. Вони цокали, коли вона схвильовано підстрибувала на місці. Вона тримала планшет; було схоже, що це ще одна петиція.

— Секунду, — сказав він Слоан і підійшов до групи в уніформі. Вона трохи розізлилася, але почуття зникло, коли вона побачила незначну зміну в його постаті: у нього розслабилися плечі.

— Агов! — широко всміхаючись, гукнув він до дівчини з намистинами.

Слоан відчула, як у грудях стиснулося. Ніколи не матиме доступу до нього, до мови, якої вона від нього ніколи не почує, бо коли вона була присутня, ці слова зникали.

Вона вирішила йти сама. Було неважливо, чи дістанеться він на церемонію вчасно. Всі чекатимуть.

Вона пішла вузьким проходом, який утворила в натовпі поліція. Піднялася сходами на сцену, що стояла обернута до монумента у формі металевої коробки — приблизно розміру середньостатистичної спальні, яка бовваніла посеред пустки.

— Сло!

Махаючи їй, Естер стояла посеред сцени на тринадцятисантиметрових підборах і в чорній шкіряній спідниці. Її біла блуза була занадто бахмата, щоб бути елегантною, а здалеку її обличчя виглядало майже так само, як того дня, коли вони перемогли Темного, — та що ближче підходила Слоан, то дужче бачила, що те сяєво її лиця було можливе завдяки тональці, хайлайтеру, бронзеру і пудрі, й ще Бог його зна чому.

Стало аж легше, як вона її побачила. Все змінилося для них п'ятьох, відколи вона повернулася додому, щоб глядіти маму. Слоан почала підніматися сходами на сцену, похитавши головою охоронцеві, який простягнув руку, щоб допомогти їй, і обняла Естер.

— Гарна сукня! — сказала Естер. — Її обрав Мет?

— Я здатна сама вибрати собі одяг, — мовила Слоан. — Як...

Вона збиралася запитати Естер, як справи у її мами, але та вже діставала свій мобільник і тримала його, щоб зробити селфі.

— Ні, — сказала Слоан.

— Сло... ну ж бо, я хочу спільну фотку!

— Ні, ти хочеш показати наше фото мільйонам людей в Інсті, а це зовсім інше.

— Я зроблю її незалежно від того, чи будеш ти усміхатися, то можеш просто не підігрівати чутки, що ти турбосучка, — зауважила Естер.

Слоан закотила очі під лоба, трохи присіла і нахилилася для фото. Вона навіть спробувала усміхнутися.

— Але це буде єдине, добре? — мовила вона. — Мене не просто так немає в соцмережах.

— Я доганяю, ти така *альтернативна і автентична* і таке інше, — нахиливши голову над телефоном, Естер махнула на неї рукою. — Я намалюю тобі вуса.

— Як доречно для десятої річниці жахливої битви.

— Гаразд, запощу як є. Ти така нудна.

Це була знайома суперечка. Вони з Естер повернулися до Інес та Албі, які сиділи біля подіума в майже ідентичних чорних костюмах. В Інес були трохи ширші лацкани, а в Албі була трохи синіша краватка, але це були єдині розбіжності, які могла помітити Слоан.

— Де Мет? — поцікавилася Інес.

— Зі своїми підданцями, — відповіла Естер.

Слоан озирнулася. Мет і досі розмовляв з дівчиною-підлітком, насупивши брови й киваючи на якісь її слова.

— Він буде за хвилину, — сказала вона, обертаючись до решти.

У Албі був каламутний погляд, хоч це можна було пояснити восьмою ранку, а він зазвичай не прокидався раніше десятої. Коли він на неї поглянув, то здавався достатньо зосередженим, просто стомленим. Він помахав їй.

— Зайняв тобі місце, Сло, — сказав він, поплескуючи по кріслу коло себе. Вона сіла біля нього, схрестивши ноги і сховавши їх під сидіння, так, як вчила її бабуся.

«Невже ти справді хочеш показувати свою білизну незнайомцям? Ну, тоді схрести ноження, дівчинко».

— Все гаразд? — запитала вона.

— Ні, — з напівпосмішкою відповів він. — Але що ще нового?

Вона відреагувала такою ж усмішкою.

— Агов, дітлахи!

Сценою ішов чоловік. На ньому були штани вугільного кольору і блейзер з пудрово-блакитною сорочкою, його посріблене волосся було акуратно зачесане. Це був не хтось там, а Джон Клейтон, мер Чикаго, якого обрали на посаду завдяки передвиборчому слогану: «Не такий корумпований, як інший хлоп'яга, напевно», що упродовж останніх кількох років став політичним гаслом у Чикаго. Був він, мабуть, одним з найбільш улесливих чоловіків на світі.

— Дякую, що прийшли, — заговорив мер Клейтон, потискаючи руку Слоан, а тоді Албі, Інес та Естер. Мет піднявся сходами на сцену якраз вчасно, щоб теж потиснути руку мера. — Я лише скажу кілька слів, а тоді всі ви зможете пройти крізь монумент. Наче його благословляючи, так? А тоді ми звідти підемо. Вони хочуть зробити наше спільне фото. Зараз? Так, зараз.

Він показав на фотографа, який поставив їх так, щоб монумент було трохи видно позаду, і Мет стояв посередині, міцно тримаючи руку на нижній частині спини Слоан. Слоан була не певна, чи має усміхатися в десяту річницю перемоги над Темним. Цей день святкуватиме увесь світ. Навіть у місті Чикаго, яке так багато втратило, — вони пофарбують річку в синє, а в Райлівіллі струмком тектиме пиво, а залізнична система міста стане засобом для перевезення худоби. Розваги були непогані, Слоан знала

це і навіть приєднувалася до них упродовж перших кількох років після події, але зараз це було робити складніше. Їй казали, що з часом стає простіше, але поки що цього не сталося. Шквал радості й триумфу, що панував після падіння Темного, вже ущух, лишилося тільки дріб'язкове відчуття невдоволення та усвідомлення втрат на шляху до перемоги.

Вона не усміхалася для фото. Поки Естер пояснювала меру, як знімати бумеранги, Слоан повернулася на своє місце біля Албі. А Мет тим часом спілкувався з дружиною мера, яка хотіла знати, чи прийде він на відкриття нової бібліотеки в Аптауні, а Інес, як завжди несамовито, похитувала ногою. Албі поклав свою долоню на руку Слоан і стиснув її.

— Мабуть, вітаю з річницею, — мовила вона.

— Так, з річницею.